

бихъ махала лъскавата сабля за освобождението на България! — Тя си наведе главата, и съзри тѣ се показаха на очитѣ ѝ; но като погледна въиводата, тя си помисли: „ще захвана да служи нему, защото той служи на българската свобода“.

По пхтя за Мангалия върватъ до Мангалското пристанище коля подирѣ коля, натоварени съ ишеница и ячемикъ; съ колята пхтуватъ на ключкарници пазачитѣ Турци облѣчени въ кожуси и абени прѣхи, непохватни, но въоръжени съ пушки прѣвъ рамо. По полето, сѣкашъ вълци, сноватъ Черкезитѣ за прѣхрана и за плѣчка, и не единъ запия прѣпуска по полето. Колкото по-близо до Мангалия, толкова повече движение, и ето отъ двѣтъ страни по пхтя захванаха да се виждатъ кхшлитѣ на балканскитѣ Българи.

Хитю-Оглу разгледва наоколо; той е стара лисица, знае бѣлѣзитѣ, и видѣ нѣщо си несъобразно съ обыкновенниятъ порядкъ на работитѣ. Той тутакси се отби отъ пхтя, закара овцѣтѣ въ трѣвата, послѣ съ спусна въ долчината и се спрѣ тамъ да си почине. Не се мина и половинъ часъ и ето че се зачу далѣченъ единъ гърмежъ, сѣкашъ изъ-подъ земята, внезапенъ, но сполучливъ, и слѣдъ това затоптяха конски копита. Два коня, единъ черенъ, другъ червеникавъ, търчаха по полето; червеникавиятъ бѣгаше и се риташе, а черниятъ го настигаше и хващаше съ устата за шията; и двата бѣхъ обсеждани и обюздани, а дисагитѣ се развѣваха надъ тѣхнитѣ гърбове, сѣкашъ кѣто гарвани, птици на смъртта, надъ лешоветѣ. Конетѣ се въртѣха на дѣсно и на лѣво; червеникавиятъ не можаше да избѣгне, а черниятъ несполучваше да спре бѣглецѣтѣ. И двата бѣхъ се уморили отъ бѣганието.

Вѣиводата позна че червениятъ конъ принадлежи на нѣкой запия, а черниятъ на киседжия.

Тѣ притърчаха въ стадото и се спрѣха. Вѣиводата залови черниятъ, а дѣвойката червеникавиятъ.

Като изгледва конѣтѣ, вѣиводата тутакси го позна.

— Това е конѣтъ на Кючюкъ-Стефанъ, навѣрно се е случило нѣкакво нещастие.